

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/20/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014201397
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014201397.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: G.. Q. W., K. X, O., zastúpený: JUDr. Peter Beluščák, advokát, Jantárova 30, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 362541/2014 zo dňa 05.09.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/135/2014-35 zo dňa 04.02.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/135/2014-35 zo 4. februára 2016 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 151,58 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zrušil rozhodnutie správneho orgánu vydaného v I. stupni zn. 1095631/1/288547/2014 z 23.06.2014, ako aj rozhodnutie žalovaného č. 362541/2014 z 05.09.2014 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu odmenu v sume 435,66 € a žalobcovi sumu 70,- € titulom súdneho poplatku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný hore označeným rozhodnutím ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil napadnuté prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Košice zn. 1095631/1/288547/2014 zo dňa 23.06.2014, ktorým colný úrad vymeral ku dňu 28.11.1995 podľa §

237 ods. 1 písm. a) Colného zákona č. 618/1992 Z. z. účinného v čase vzniku colného dlhu (ďalej len „zák. č. 618/1992 Z. z.“), a podľa § 8 zákona č. 310/1993 Z. z. o spotrebnej dani z piva účinného v čase vzniku colného dlhu dlžníkovi - žalobcovi, do 31.03.2000 fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie úrok z omeškania SPD v sume 428,49 € za to, že suma dovoznej platby SPD vo výške 1031,43 € (31 073,- Sk), ktorá bola oznámená dlžníkovi dňa 08.11.1993 rozhodnutím v colnom konaní evid. č.: 566211300554 zo dňa 08.11.1993 pod VS 6211300554 nebola zaplatená do 18.11.1993, t. j. v lehote do 10 dní odo dňa oznámenia colného dlhu.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že colný dlh vznikol dňa 08.11.1993, ktorého splatnosť uplynula dňa 18.11.1993 podľa ust. § 226 ods. 1 prvá veta zákona č. 618/1992 Zb., pričom bolo nesporné, že tento colný dlh bol zaplatený v 4 splátkach a posledná úhrada prebehla dňa 28.11.1995.

Poukázal na ust. § 238 ods. 1 cit. zákona, podľa ktorého právo vybrať a vymáhať nedoplatok cla sa premlčuje po šiestich rokoch po roku, v ktorom sa stal splatným. Nedoplatkom cla nie je len istina, ale aj jeho príslušenstvo. Z uvedeného dôvodu, prvým dňom omeškania bol deň 19.11.1995, najneskôr deň 29.11.1995 a lehota na vybratie a vymáhanie úroku z omeškania začala plynúť od 01.01.1996 a uplynula dňa 01.01.2002. Nebol preto správny právny záver žalovaného o plynutí premlčacej lehoty podľa ust. § 237 ods. 1 písm. b) cit. zákona.

Prvostupňový súd uviedol, že z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. b) zákona vyplýva, že colné orgány majú právo vyrubiť úrok z omeškania, ale tento je možné vyrubovať iba do skončenia premlčacej lehoty, v opačnom prípade sa vystavujú riziku vznesenej námietky premlčania takejto pohľadávky.

Prvostupňový súd ďalej mal za preukázané, že v období od 01.01.1996 do uplynutia premlčacej lehoty nebol colným orgánom vykonaný taký úkon, aby žalobca mohol vedieť, že mu bude podľa ust. § 237 ods. 1 písm. b) cit. zákona vymeraný aj úrok z omeškania.

Krajský súd zdôraznil, že povinnosť platiť úroky z omeškania, vyplývajúce z vedľajšieho administratívneho právneho vzťahu, nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok, pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok. Ak dôjde k premlčaniu colného dlhu, nemôže sa potom takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať i na úroky z omeškania, ak povinný subjekt vznesie námietku premlčania vo vzťahu k úrokom z omeškania.

Záväzok žalobcu na zaplatenie cla zanikol jeho splnením k 28.11.1995, preto ak hlavný záväzok zanikol, nie je na mieste argumentácia žalovaného, že v prípade úrokov z omeškania by musel osobitne vyhotovovať niekoľko rozhodnutí, vo vzťahu k postupnému zaplateniu colného dlhu a k nim prislúchajúcim úrokom z omeškania. Zaplatením colného dlhu bola správne orgánu známa doba omeškania colného dlhu a s účinnosťou od 29.11.1995 mohol prvýkrát uplatniť svoje právo na vybratie úroku z omeškania, do 01.01.2002 uplatniť svoje právo aj na vymáhanie, ak by bolo v uvedenom období aj vyúčtované, resp. oznámené žalobcovi. Vzhľadom na to, že takýto postup v konaní správneho orgánu absentoval, prvostupňový súd považoval námietku premlčania za opodstatnenú. Prvýkrát bola žalobcovi oznámená výška úroku až dňa 27.05.2014, začatím konania z vlastného podnetu, teda oneskorene.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové a právne okolnosti, prvostupňový súd žalobe vyhovel a napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu prvostupňový súd priznal právo na náhradu trov konania podľa ust. § 250k ods. 1 prvá veta O. s. p. Trovy konania spočívali v odmene za zastupovanie advokátom za 3 úkony právnej pomoci (prevzatie zastúpenia, podanie žaloby na súd, účasti na pojednávaní: 2 x 134,- € + 2 x 8,04 € náhrada paušálu, 1 x 143,- € + 8,58 € náhrada paušálu, spolu 435,66 €) a boli priznané podľa ust. § 11 ods. 4, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č.

655/2004 Z. z.“). Žalobcovi bola priznaná náhrada súdneho poplatku v sume 70,- € podľa ust. § 250k ods. 1 prvá veta O. s. p., v nadväznosti na ust. § 246c ods. 1 a § 151 ods. 8 O. s. p.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý ako dôvod uviedol, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach zn. 7S/135/2014-35 zo dňa 04.02.2016 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný uviedol, že je potrebné akceptovať odlišnú právnu úpravu a tomu zodpovedajúci odlišný právny režim medzi colným dlhom, resp. nedoplatkom na colnom dlhu a medzi úrokom z omeškania v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 618/1992 Zb. Úrok z omeškania je samostatne upravený v ustanovení § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. (vymeranie úroku z omeškania) a v § 237 ods. 2 zákona č. 618/1992 Zb. (upustenie od vybratia úroku z omeškania.) Premlčanie práva vymerať, vybrať alebo vymáhať úrok z omeškania nie je upravené v žiadnom ustanovení zákona č. 618/1992 Zb., ktorý bol na danú právnu vec aplikovaný a podľa žalovaného nie je možné túto chýbajúcu právnu úpravu nahradiť výrokom súdu, či iného orgánu verejnej moci súdnej alebo výkonnej. Žalovaný poukázal tiež na skutočnosť, že kým v neskoršom zákone č. 180/1996 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1996 Z. z.“) bol úrok z omeškania upravený ako súčasť dlžnej sumy (§ 229 ods. 1 písm. a) zákona č. 180/1996 Z. z.), v zákone č. 618/1992 Zb. bol úrok z omeškania považovaný len za príslušenstvo cla (§ 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb.).

S ohľadom na vyššie uvedené dôvody považoval žalovaný za neopodstatnený právny názor Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého majú colné orgány právo vyrubiť úrok z omeškania iba do skončenia premlčacej lehoty určenej na právo vymáhať nedoplatok cla podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb. Rovnako nebola opodstatnená argumentácia týkajúca sa realizácie úkonov smerujúcich k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty na právo vymerať úrok z omeškania, keďže zákon žiadnu takúto lehotu nepozná a neupravuje.

Žalovaný uviedol, že právny názor krajského súdu, podľa ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok - pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok - je v rozpore so skutočnosťou, že úrok z omeškania nie je súčasťou, ale len príslušenstvom cla a nemôže v plnom rozsahu nasledovať právny režim hlavného záväzku (colného dlhu).

Podľa § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb., ak nebolo clo zaplatené v určitej lehote, bude z nezaplatennej sumy cla vymeraný úrok z omeškania, ktorý je príslušenstvom cla. Úrok z omeškania nesmie byť nižší ako úrok uvedený v § 233 ods. 3 zákona č. 618/1992 Zb. Z dôvodu, že je úrok z omeškania považovaný za príslušenstvo dlžnej sumy, posudzuje sa podľa rovnakých právnych predpisov ako samotná dlžná suma, avšak úrok z omeškania nekopíruje automaticky právny režim colného dlhu, pretože je potrebné zohľadniť skutkové i právne odlišnosti medzi právnym inštitútom colného dlhu a právnym inštitútom úroku z omeškania. Úrok z omeškania má vo vzťahu k colnému dlhu povahu akcesorického právneho inštitútu, čo znamená, že je priamo závislý na existencii colného dlhu a vzniká iba v tom prípade, ak tento colný dlh nebol zaplatený v určenej lehote. Kým colný dlh môže vzniknúť a existovať bez úroku z omeškania, existencia úroku z omeškania je vždy viazaná na skutočnosť, že vznikol a bol vymeraný určitý colný dlh, pričom tento colný dlh nebol v určenej lehote zaplatený. Minimálne zo skutočnosti, že úrok z omeškania nemôže vzniknúť a byť vymeraný skôr, než márne uplynula lehota na zaplatenie colného dlhu je zrejmé, že počítanie plynutia lehôt pri colnom dlhu a pri úroku z omeškania nemôže byť rovnaké. Začiatok plynutia týchto lehôt je viazaný na rôzne právne skutočnosti a časovo sa tieto lehoty nemôžu nikdy zhodovať. Okamih vzniku a oznámenia colného dlhu nemôže byť nikdy totožný s okamihom vzniku a vymerania úroku z omeškania vzťahujúcemu sa k tomuto colnému dlhu.

Samotná splatnosť úroku z omeškania je jednoznačne viazaná na vydanie rozhodnutia, ktorým je tento

úrok v zmysle § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. vymeraný a oznámený dlžníkovi. Ak sa vychádza z toho, že úrok z omeškania je v zmysle § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. príslušenstvom cla a nasleduje tak v primeranom rozsahu jeho právny režim vrátane v zákone neupraveného premlčania úroku z omeškania, bolo by premlčanie práva vybrať a vymáhať úrok z omeškania v zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb. viazané na uplynutie lehoty šiestich rokov po roku, v ktorom sa stal tento úrok z omeškania splatným. Ako je zo spisového materiálu zrejmé, predmetný úrok z omeškania bol prvýkrát vymeraný žalobcovi rozhodnutím colného úradu zn. 1095631/1/288547/2014 zo dňa 23.06.2014, doručeným žalobcovi dňa 15.07.2014. Je teda zrejmé, že šesťročná lehota na premlčanie práva vybrať a vymáhať úrok z omeškania ešte neuplynula. Premlčacia lehota podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., ak sa v zmysle právneho názoru Krajského súdu v Košiciach vzťahuje aj na úrok z omeškania, nezačala v danom prípade plynúť skôr, ako po tom, čo mohol byť úrok z omeškania riadne a v plnej výške vymeraný, teda po úplnom zaplatení dlžnej sumy dovoznej platby. Samotná splatnosť nedoplatku podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., v danom prípade úroku z omeškania, je jednoznačne viazaná na jeho vymeranie rozhodnutím príslušného správneho orgánu, keďže až na základe takéhoto rozhodnutia je dlžník povinný plniť a vymeraný nedoplatok sa tak môže stať splatným. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací orgán konštatoval, že právo vybrať a vymáhať úrok z omeškania vymeraný účastníkovi konania rozhodnutím colného úradu zn. 1095631/1/288547/2014 zo dňa 23.06.2014 nebolo premlčané, a preto nemožno na žalobcovu námietku premlčania prihliadnuť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR rozhodol, tak, že zruší rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Čo sa týka trov konania žalovaný navrhol, aby najvyšší súd žiadnemu z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 151,58 € (odmena za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 143,- € a režijný paušál za jeden úkon právnej služby vo výške 8,58 €).

Žalobca považoval právne posúdenie veci prvostupňovým súdom za správne, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/57/2012 zo dňa 18.09.2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/51/2011 zo dňa 20.06.2012, ktoré bolo uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu potvrdené. Uvedené rozhodnutia potvrdzujú správnosť právneho názoru zaujatého žalobcom v podanej žalobe, ako aj Krajským súdom v rozhodnutí, ktorým o žalobe rozhodol.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 362541/2014 z 05.09.2014, ktorým ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Košice zn. 1095631/1/288547/2014 zo dňa 23.06.2014, ktorým colný úrad vymeral ku dňu 28.11.1995 podľa § 237 zák. č. 618/1992 Z. z., účinného v čase vzniku colného dlhu a podľa § 8 zákona č. 310/1993 Z. z. o spotrebnej dani z piva účinného v čase vzniku colného dlhu dlžníkovi - žalobcovi, do 31.03.2000 fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie úrok z omeškania SPD v sume 428,49 € za to, že suma dovoznej platby SPD vo výške 1031,43 € (31 073,- Sk), ktorá bola oznámená dlžníkovi dňa 08.11.1993 rozhodnutím v colnom konaní evid. č.: 566211300554 zo dňa 08.11.1993 pod VS 6211300554 nebola zaplatená do 18.11.1993, t. j. v lehote do 10 dní odo dňa oznámenia colného dlhu.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobe žalobcu vyhovel, napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Senát najvyššieho súdu s poukazom na konštantnú judikatúru NS SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach (napr. sp. zn. 2Sžf/57/2012 z 18. septembra 2013, sp. zn. 5Sžf/52/2014 z 22. marca 2016) zdôrazňuje, že povinnosť platiť úroky z omeškania, vyplývajúca z vedľajšieho (akcesorického) administratívneho právneho vzťahu, nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok, pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok. Úrok z omeškania tvorí príslušenstvo cla, a preto úrok sleduje právny osud cla. Najvyšší súd nesúhlasí so žalovaným, že ide o dva odlišné inštitúty, lebo tu ide o základné kategórie práva, ktoré musia mať rovnaký obsah celým prierezom práva.

Odvolačný súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/135/2014-35 zo 4. februára 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 246c veta prvá O. s. p. a § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal uplatnenú náhradu trov, ktoré mu vznikli v rámci odvolacieho konania. Tieto trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu - zo dňa 13.04.2016) vo výške 143,- € + režijný paušál vo výške 8,58 €, teda spolu celkom 151,58 € v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.